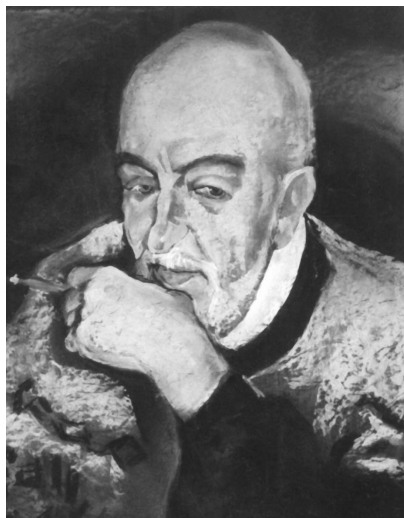

БЕЗНІСКО Євген Іванович (19. 10. 1937, містечко Кагарлик, нині місто Київ. обл. — 11. 07. 2015, Львів) — графік, монументаліст. Чоловік [Т. Бриж](#). Член НСХУ (1966). Народний художник України (2013). Національна премія України імені Т. Шевченка (2006). Закін. художню студію в Самборі (1950; викл. [М. Прокопенко](#)), Київ. худож. школу ім. Т. Шевченка (1955; викл. [О. Лопухов](#)), Львів. інститут прикладного та декоративного мистецтва (1964; кл. [Р. Сельського](#)). Працював на Львів. худож. комбінаті (1963–99), був головою худож. ради, гол. художником (1981–86). У монум. роботах (мозаїки, розписи) відображено героїчну боротьбу укр. патріотів 40–50-х рр. 20 ст. за вільну Україну. Графіка переважно присвяч. творам І. Франка (14 поем). Серед кращих робіт — «Смерть Каїна» (1969), в якій увага акцентується на люд. взаєминах, на ставленні людини до громади, її місці в суспільстві. Учасник худож. виставок від 1961. Персональні — у Львові (1966, 1968, 1979, 1981, 1995; спільно з Т. Бриж — 1967, 1973, 1986), Самборі (1969), Тернополі (1978), Дрогобичі (1998), Києві (1999–2002), Трускавці (2000); 1986 відбулася пересувна персон. виставка Б. — Львів, Нагуєвичі, Самбір,

Миколаїв. Твори зберігаються у Львів. галереї мистецтв, Хмельн. картин. галереї, Нац. музеї у Львові, музеях І. Франка у Львові та с. Нагуєвичі, Лесі Українки (Київ, с. Колодяжне Ковел. р-ну Волин. обл.), В. Стефаника (с. Русів Снятин. р-ну Івано-Фр. обл.) та ін. музеях.

Основні твори

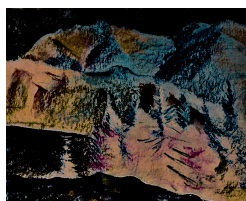
іл. до творів І. Франка — «Мойсей» (1966–69), «Іван Вишенський» (1971), «Похорон» (1972), «Панські жарти», «Ботокуди», «Рубач» (усі — 1974), «Христос і хрест» (1986), «Бориславські оповідання» (1987–90), «Межи добрі люди» (1995), «Захар Беркут» (1998); Лесі Українки — «Оргія» (1974), «Вавилонський полон» (1977), «В катакомбах» (1978), «Одержима» (1982), «На полі крові» (1986); В. Стефаника — «Стратився», «Сини», «Пістунька» (усі — 1979), «Межа» (1988); портрети «Григорій Сковорода» (1974), «Юрій Дрогобич» (1976), «Лесь Курбас» (1977), «Маркіян Шашкевич», «Іван Вагилевич», «Яків Головацький», «Іван Франко», «Уляна Кравченко» (усі — 1986), «І. Драч», «Р. Братунь», «Д. Павличко», «Ф. Стригун», «Т. Бриж», «І. Миколайчук» (усі — 1986–91), «Автопортрет» (2002); монум. твори — каплиця жертвам НКВС у м. Золочів Львів. обл. (1995, співавт.), меморіал УСС на г. Маківка Сколів. р-ну Львів. обл. (1998, співавт.).

Рекомендована література

1. Сидор О. Франкіана Євгена Безніска // Вільна Україна. 1981, 13 серп.;
2. Залізник Б. Виконано у власній техніці // Укр. шлях. 1995, 19 серп.;
3. Чепурко Б. Чорнобильська голгофа // За вільну Україну. 1997, 13 трав.;
4. Петренко М. Євген Безніско не дає собі творчого перепочинку // Високий замок. 1999, 14 груд.;
5. Його ж. Меморіал героїв на Маківці // Укр. газ. 2000, 10 берез.

[В. А. Овсійчук](#)

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Безніско Євген Іванович / В. А. Овсійчук // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2003. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-41532>. – Останнє поновлення : 2016.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).